

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/84/2016
Identifikačné číslo spisu: 7012201459
Dátum vydania rozhodnutia: 25.07.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7012201459.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša v právnej veci žalobcu: AGROBARA s.r.o., 076 32 Bara 69, IČO: 36 603 228, zastúpeného advokátom: JUDr. Ľuboš Petrovský, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1183093/2012/5098 zo dňa 26. septembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/347/2012-69 zo dňa 10. marca 2016 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/347/2012-69 zo dňa 10. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 6S/347/2012-69 zo dňa 10. marca 2016 Krajský súd v Košiciach podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020501/1/1183093/2012/5098 zo dňa 26.09.2012, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/, bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) v nadväznosti na § 165 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z., potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Košice č. 9813401/5/149959282012 zo dňa 04.07.2012, ktorým nebol žalobcovi priznaný nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie december 2008 v sume 52.411,96 Eur.

Žalobca si uplatnil odpočítanie dane v sume 1.578.963,00 Sk (52.411,96 Eur) ako odpočítanie podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o DPH) dodávateľských faktúr č. 05122008/V - int. č. DF080033 z 05.12.2008 za

nákup tovaru seno, siláž, slama, šrot obilný, kukurica v strukovom stave základ dane v sume 7.325.120,00 Sk, DPH 19 % v sume 1.391.772,80 Sk od dodávateľa VENIKOM - Mikuláš Váreha, Malá Trňa 125, č. 07122008/BR - int. č. DF080034 zo 07.12.2008 za nákup pilín základ dane v sume 980.100,00 Sk, DPH 19 % = 186.219,00 Sk od dodávateľa BRSC s.r.o., č. 816474 - int. č. DF080032/1 za odvoz a neškodné odstránenie kadáverov - HD1 základ dane v sume 2.125,00 Sk, DPH 19 % v sume 403,80 Sk od dodávateľa ASANÁCIA s.r.o., č. V-0034 zo 04.12.2008 výdavkový pokladničný doklad za nákup pohonných hmôt základ dane v sume 3.550,00 Sk, DPH 19 % v sume 566,80 Sk.

Žalobca v zdaňovacom období december 2008 podal daňové priznanie 26.01.2009, v ktorom vykázal nadmerný odpočet v sume 1.199.512,00 Sk zdaniteľné obchody vykázal v sume 1.997.110,00 Sk a daň v sume 379.451,00 Sk. Nepodal za kontrolované zdaňovacie obdobie dodatočné daňové priznanie. V uvedenom kontrolovanom zdaňovacom období priznal daň na výstupe v sume 379.451,00 Sk z faktúry č. 29122008/AB (OF080024) za dodanie 10 300 kg EKO HNOJA pre spoločnosť BARAVIN s.r.o. a z faktúry č. 25122008/AB (OF080023) za dodanie 55 000 kg EKO HNOJA pre spoločnosť MIMIX - SK s.r.o., Veľká Bara.

Krajský súd sa k námietke žalobcu č. 1 týkajúcej sa skutočnosti, že žalobca bol bezdôvodne opätovne vyzývaný správcom dane na predkladanie dokladov ku kontrole, hoci mal vedomosti o tom, že doklady boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní a žalobca bol v tom čase vo väzbe vyjadril tak, že žalobcovi nebránilo podávať písomné vyjadrenia a vysvetlenia k výzvam. Podľa krajského súdu doklady potrebné k daňovej kontrole boli žalobcovi zaistené, potom konateľky Z. a G. mali možnosť u orgánov činných v trestnom konaní požiadať o nahliadnutie do vyšetrovacích spisov a zároveň aj do zaistených dokladov. Podľa krajského súdu mohla túto možnosť využiť aj splnomocnená zástupkyňa.

K námietke č. 2 krajský súd poukázal na náležitosti rozhodnutia a predovšetkým odvolanie žalovaného v zmysle § 30 zákona č. 511/1992 Zb., teda, že v odôvodnení rozhodnutia sa malo uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo. To znamenalo, že museli obsahovať všetky úkony, ktoré správca dane vykonal za účelom zistenia skutkového stavu, zhrnutie zistených skutočností, ktoré boli podkladom pri vydaní rozhodnutia, zhodnotenie dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, vysporiadanie sa s pripomienkami, návrhmi, dôkazmi, vyjadreniami žalobcu, rozpormi v jednotlivých dôkazoch, závery o tom, ktoré skutočnosti považoval za nepochybne zistené a posúdenie ich právneho významu. Krajský súd mal za to, že ako odôvodnenie dodatočného platobného výmeru správcom dane, tak aj preskúmané rozhodnutie žalovaného malo všetky náležitosti a spĺňalo zákonom stanovené podmienky uvedené v § 30 ods. 3 a v § 48 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého dôvodu táto námietka žalobcu nebola opodstatnená.

K námietke č. 3 o porušení zásady proporcionality zakotvenej v § 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. krajský súd poskytol výklad zásady z nálezu č. PLÚS SR 3/00 Ústavného súdu Slovenskej republiky. Podľa krajského súdu v danom prípade cieľom daňových orgánov bolo preverenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu uplatneného žalobcom, k čomu bolo potrebné čo najúplnejšie zistenie skutkového stavu. V danom prípade dosiahnutie tohto účelu bolo možné len súbežným vykonaním miestnych zisťovaní a daňových kontrol v reťazci obchodných spoločností personálne prepojených osobou H., pretože nesporným faktom bolo, že bol konateľom a spoločníkom niekoľkých desiatok obchodných spoločností, ktoré uskutočňovali medzi sebou ako platitelia dane z pridanej hodnoty zdaniteľné obchody a ako sám tvrdil bol osobou nezastupiteľnou, sám vykonával všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomickými a organizačno-výrobnými aktivitami týchto spoločností, ku všetkým preverovaným skutočnostiam mohol iba on podať vyjadrenie a predkladať dôkazné prostriedky ku kontrole, preto tiež musel strpieť, že daňové orgány mali zákonom stanovené právo alebo povinnosť vykonávať daňovú kontrolu najmä za účelom preverenia nadmerných odpočtov uplatňovaných u väčšiny spoločností.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou č. 4, že ťažiskovým a jediným dôkazom, na podklade ktorého

správca dane vydal dodatočný platobný výmer bola totožnosť osoby ako spoločníka, resp. konateľa v spoločnostiach H., ktoré medzi sebou uskutočňovali zdaniteľné obchody; H. bol spoločníkom a konateľom niekoľkých desiatok obchodných spoločností, ktoré medzi sebou ako platitelia dane z pridanej hodnoty deklarovali uskutočnenie zdaniteľných obchodov. K nepriznaniu nadmerného odpočtu nedošlo v danom prípade z dôvodu personálneho prepojenia konateľa, resp. spoločníka v spoločnostiach osobou H., pretože to nevyplývalo ani z odôvodnenia rozhodnutia správcu dane, ani samotného žalovaného, ale z dôvodu nepreukázania uskutočnenia zdaniteľných plnení žalobcom.

K námietke č. 5, že založením viacerých obchodných spoločností neporušil žalobca žiadne zákonné ustanovenia, ale využil právo slobodne podnikat', krajský súd uviedol, že Obchodný zákonník umožňuje fyzickej osobe založiť viacero spoločností. Žalobcovo konanie preukázalo, že v reťazci vzájomne prepojených spoločností nebol vytvorený predpoklad ekonomickej činnosti v rozsahu, ako to žalobca deklaroval v daňovom priznaní a dokladov predložených ku kontrole. Hlavným cieľom deklarovaných zdaniteľných obchodov bolo v reťazci viacerých spoločností, ako to vyplývalo z predložených dokladov deklarovať iba umelo vytvorené zdaniteľné obchody s cieľom odčerpania finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu a to formou nadmerných odpočtov.

K námietke č. 6 žalobcu, týkajúcej sa postupu správcu dane, že nepostupoval v súlade s ustanovením § 29 zákona č. 511/1992 Zb. krajský súd poukázal na to, že úlohou orgánov daňovej správy bolo zabezpečiť, aby daňové subjekty, ktorým vznikne povinnosť platenia dane, za podmienok uvedených v príslušných hmotnoprávných predpisoch upravujúcich jednotlivé druhy daní, tieto dane uhradili do štátneho rozpočtu a v prípade nároku na vrátenie dane bolo oprávnenie daňových orgánov tieto nároky pred ich vrátením preveriť. V zmysle § 29 ods. 9 zákona č. 511/1992 Zb. žalobca ako daňový subjekt preukázal skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré bol povinný preukázať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom a to aj napriek tomu, že v zmysle § 29 ods. 1, 2 tohto zákona, dokazovanie vykonával správca dane, ktorý viedol daňové konanie a dbal, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nebol pritom viazaný iba návrhmi daňového subjektu. Teda správca dane viedol daňové konanie, ale dôkazné bremeno bolo na daňovom subjekte. Ak daňový subjekt nepredložil požadované doklady, neunesol dôkazné bremeno a správca dane mal právo daň vyrubiť podľa dôkazov, ktoré mal k dispozícii.

V námietke č. 7 žalobca tvrdil, že jeho aktivity, ako aj aktivity v ďalších spoločnostiach nemožno označiť za fiktívne, lebo išlo o obchodné spoločnosti, ktoré vytvárali reálne hodnoty, krajský súd poukázal na to, že v rámci daňovej kontroly bolo preukázané a bol zachytený celý tok dodávok za dlhšie obdobie, ale aj za kontrolované zdaňovacie obdobie, ktoré poukazovalo na nereálnosť deklarovaných plnení. Spoločnosti personálne prepojené jednou osobou pri vzájomných deklarovaných dodávkach tovaru vytvárala dojem ekonomickej činnosti, ktorá sa pri posudzovaní vzťahu dodávateľ - odberateľ javila ako skutočná, ale pri posúdení a zohľadnení celej štruktúry vzťahov išlo skutočne len o fiktívnu ekonomickú činnosť bez reálneho podkladu. Z celej obchodnej činnosti, ktorú vykonával žalobca, ako aj spoločnosti, ktoré boli personálne prepojené jednou osobou vyplývalo, že hlavným cieľom deklarovaných zdaniteľných obchodov bolo len deklarovať umelo vytvorené zdaniteľné obchody s cieľom odčerpania finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu formou nadmerných odpočtov.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkou č. 8 žalobcu, že podnikateľské subjekty prepojené osobou H. fungovali vo forme blízkej holdingu, pretože tieto spoločnosti obchodovali iba medzi sebou navzájom, konečný príjemca - spotrebiteľ nebol zistený, bolo zistené a preukázané, že obchodovaný tovar neustále zostával v obehu v rôznych schémach vo vnútri spoločností, za ktoré ako už bolo uvedené, bola vedená spoločná evidencia tovarového toku. Tento tovar nebol umiestňovaný na trh, takže charakteristiky holdingu pre tieto spoločnosti ani nemali význam. Podľa krajského súdu v holdingu musia jednotlivé spoločnosti viesť samostatné účtovníctvo, tiež jednotlivé vzťahy medzi spoločnosťami musia byť zaznamenané v účtovníctve, čo v danom prípade takto neexistovalo.

Krajský úd sa nestotožnil s námietkou č. 9, že žalobca nemal reálnu možnosť brániť sa voči tvrdeniam správcu dane, pretože žalobca mal možnosť sa vyjadrovať k zisteniam správcu dane, o čom svedčilo, že u žalobcu bola vykonaná opakovaná daňová kontrola, o výsledku ktorej bol vyhotovený Protokol č. 9813401/5/3094/2012 dňa 14.05.2012. Tento protokol spolu s výzvou na vyjadrenie bol zaslaný splnomocnenému zástupcovi žalobcu, ktorý ho riadne prevzal a zaslal aj písomné vyjadrenie k protokolu, na základe čoho potom správca dane vyhotovil dodatok k Protokolu č. 9813401/5/33722012 z 13.06.2012. Správca dane zaslal výzvu žalobcovi na predloženie dôkazov a to výzvou č. 738/320/29322/2011/Cih z 28.11.2011, ktorú splnomocnená zástupkyňa žalobcu E. prevzala a na túto výzvu reagovala odpoveďou, v ktorej uviedla, že doklady daňového subjektu boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní. Nevyjadřila sa k zdaniteľným obchodom a ani nedoložila žiadne doklady a dôkazy, o ktoré správca žiadal. O tom, že konateľ žalobcu mal možnosť sa vyjadrovať k jednotlivým zisteniam svedčia aj zápisnice o miestnom zisťovaní z 11.03.2010, 17.03.2010, zápisnice o ústnom pojednávaní z 10.03.2010 a 24.11.2009. Žalobcovi, ako aj jeho splnomocnenému zástupcovi správca dane umožnil aj zúčastniť sa prerokovania protokolu z opakovanej kontroly dňa 27.06.2012, ale žalobca ani jeho splnomocnený zástupca sa prerokovania protokolu nezúčastnili. Z uvedeného teda vyplývalo, že zo strany správcu dane žalobcovi bolo umožnené, aby predkladal na svoje tvrdenia dôkazy, vyjadřoval sa k jednotlivým obchodom, ale sám túto možnosť nevyužil. Z dokazovania, ktoré vykonal správca dane vyplývalo, že žalobca nepreukázal vykonanie reálnej ekonomickej činnosti v kontrolovanom zdaňovacom období, ktorej výsledkom je dosiahnutie zisku a nepreukázal, že konkrétne zdaňovacie obchody boli aj reálne uskutočnené. Dokazovanie viedol správca dane, ale žalobca ako daňový subjekt počas výkonu daňovej kontroly mohol vedome usmerňovať a ovplyvňovať vykonávané dokazovanie a to až do dátumu ukončenia kontroly. V danom prípade žalobca počas výkonu daňovej kontroly toto svoje právo nevyužil, a preto nevyužitie svojho práva žalobcom nemohlo byť pripisované v neprospech výsledkov získaných bez súčinnosti žalobcu z dôvodu, že bol na svoje povinnosti a práva zo strany kontrolovanej skupiny opakovane vyzývaný.

K námietke č. 10, v ktorej žalobca poukazuje na § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. a tvrdí, že správca dane pri posudzovaní vzniku práva na odpočítanie dane podľa § 49 v nadväznosti na § 19 ods. 1 zákona o DPH nedostatočne zistil skutkový stav veci a zistené skutočnosti nedostatočne, resp. vôbec nevyhodnotil, súd poukazuje na to, že dokazovaním, ktoré vykonal správca dane neboli splnené podmienky na vznik a uplatnenie práva na odpočítanie dane podľa § 49 zákona o DPH v kontrolovanom zdaňovacom období a následnému nepriznaniu nadmerného odpočtu. Žalobca v opakovanej daňovej kontrole, ale ani v odvolacom konaní proti dodatočnému platobnému výmeru nepredložil žiadne relevantné a vierohodné dôkazy preukazujúce skutočný nákup tovaru tak, ako to deklaroval predloženou dodávateľskou faktúrou. Dodávateľské a odberateľské zmluvy boli spoločnosťami, ktorých bol konateľom H. uzatvárané iba ústnou formou, teda sám H. so sebou uzatváral dodávateľsko-odberateľské zmluvy, platby za tovar prebiehali vždy v hotovosti a platil H. iba sám sebe. Tovar, ktorý bol deklarovaný na faktúrach neopustil sklady spoločností, zmenil iba vlastníka aj to iba v rámci spoločností, ktoré boli personálne prepojené H.. Teda žalobca relevantnými a vierohodnými dôkazmi nepreukázal samotnú realizáciu deklarovaných zdaniteľných obchodov, čím nepreukázal, že deklarovaný tovar reálne nadobudol od iného platiteľa dane, t. j. že došlo k fyzickému dodaniu tovaru a tým aj k nadobudnutiu práva nakladať s tovarom ako vlastník. Vypracované rozhodnutie ako správcom dane, tak aj žalovaným spĺňalo zákonné podmienky vyplývajúce z § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. a tak, ako už bolo uvedené odôvodnenia obsahujú všetky úkony, ktoré správca dane vykonal za účelom zistenia skutkového stavu, zhrnutie zistených skutočností, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, zhodnotenie dôkazov a ostatných podkladov pre rozhodnutie, vysporiadanie sa s pripomienkami, návrhmi, dôkazmi, vyjadřeniami žalobcu, rozpormi v jednotlivých dôkazoch, závery o tom, ktoré skutočnosti sa považujú za nepochybne zistené a posúdenie ich právneho významu a žalovaný v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sa podrobne vysporiadal s každou námietkou žalobcu uvedenou v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru. Preto námietka žalobcu, že rozhodnutie správcu dane ako aj žalovaného je nepreskúmateľné, je neopodstatnená.

K námietke č. 11, že v rámci výkonu daňovej kontroly došlo aj k porušeniu § 3 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., ktorou sa upravuje miestna príslušnosť správcu dane a to z dôvodu, že pôvodnú daňovú kontrolu vykonávali zamestnanci správcu dane, ktorí v čase vykonávania tejto kontroly neboli

organizačne začlení u miestne príslušného správcu dane, ktorým bol Daňový úrad Kráľovských Chlmec a v rámci opakovanej daňovej kontroly boli v intenciách záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia z 28.03.2011 č. I/223/7772-37457/2011/99517-r a že boli použité aj dôkazy z pôvodnej daňovej kontroly zápisnica o miestnom zisťovaní z 22.10.2009, či viaceré výzvy na predloženie dokladov, krajský súd poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol aj samotný žalovaný, že rozhodnutie z 28.03.2011 č. I/223/7772-37457/2011/99517-r sa nevzťahuje k daňovému subjektu AGROBARA s.r.o. za zdaňovacie obdobie január až december 2008. Taktiež ani zápisnica o miestnom zisťovaní zo dňa 22.10.2009 nebola použitá pri opakovanej daňovej kontrole ako dôkaz. Ohľadne tohto rozhodnutia, ktoré bolo vydané v odvolacom konaní krajský súd uviedol, že sa jednalo o iné nezávislé a samostatné konanie, ktoré nebolo identické s konaním, o ktorom rozhodoval žalovaný v tomto konaní. Išlo jednak o iný daňový subjekt, o iné merito veci a iné zdaňovacie konanie, z ktorého dôvodu sa nemohlo na toto rozhodnutie automaticky vzťahovať záver z iného konania. Opakovaná daňová kontrola bola vykonaná miestne príslušným správcom dane v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb..

Žalobca vo včas podanom odvolaní namietal, že dôkazy boli správcovi dane predložené, a po vzatí H. do väzby už nebolo možné dôkazy predkladať, pretože došlo k ich odňatiu resp. vydaniu účtovných a iných dokladov. Ďalej tvrdil, že sa jednalo o opakovanú daňovú kontrolu a správca dane musel disponovať potrebnými listinami, ktoré boli predložené v rámci riadne ukončenej prvotnej daňovej kontroly. Žalobca ďalej namietal, že ak aj mal kto za spoločnosť konať, nebola možnosť dôkazy predkladať, pretože ich mala zaistené polícia. Žalobca mal za to, že konateľky spoločnosti nemohli nahliadať do trestného spisu, pretože G. o uvedené žiadala a nebolo jej umožnené pretože to neumožnil Trestný poriadok. Toto právo mal len obvinený alebo poškodený. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že nebolo možné zistiť, čo bolo orgánmi činnými v trestnom konaní odňaté a nie je vylúčená ani manipulácia s odňatými vecami. Nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu k zásade proporcionality, pretože podľa žalobcu bola zásada jednoznačne porušená. K porušeniu proporcionality došlo v roku 2010, kedy došlo k cieľnému a koordinovanému súčasnému otvoreniu daňových kontrol vo všetkých spoločnostiach.

Žalobca v odvolaní trval na tom, že uskutočnenie obchodu bolo preukázané dodávateľskými faktúrami a pokladničnými dokladmi, ako aj potvrdené štatutárnym orgánom tak dodávateľskej ako aj odberateľskej spoločnosti. To, že spoločnosti konali prostredníctvom tej istej osoby bolo právnym poriadkom dovolené a nespochybňovalo uskutočnenie obchodov. Žalobca navrhol aby najvyšší súd rozsudok prvého stupňa zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že krajský súd správne posúdil skutkový stav a vychádzal zo skutkovej pravdy daného prípadu. Žalovaný trval na svojom vyjadrení k žalobe a plne sa stotožnil s právnym posúdením veci. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil a žalobcu zaviazal náhradou trov konania.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V súlade s uvedenými prechodnými ustanoveniami najvyšší súd v danej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c

ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorý je povinný platiť daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku, z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítane dane podľa § 49 zákona o DPH môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1, 6 zákona o DPH pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Ak platiteľ vo faktúre alebo v inom doklade o predaji uvedie vyššiu sumu dane, ako je povinný platiť podľa tohto zákona, je povinný platiť túto vyššiu sumu dane.

Podľa § 15 ods. 1 prvá a druhá veta zákona č. 511/1992 Zb. je povinnosťou správcu dane daňovou kontrolou zistiť alebo preveriť základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, správca dane dbá, aby skutočnosť rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli určené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. daňový subjekt preukazuje skutočnosť, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosť, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Najvyšší súd k námietke v súvislosti s opakovaným vyzývaním žalobcu správcom dane na predloženie dokladov ku kontrole napriek tomu, že boli zaistené orgánmi činnými v trestnom konaní uvádza, že väzba konateľa bránila len jeho osobnému vystupovaniu v daňovom konaní, ale nepredstavovala objektívnu príčinu, ktorá by bránila žalobcovi podávať písomné vyjadrenia, či vysvetlenia. Žalobca má zákonnú možnosť z dôvodu väzby konateľa sa dať zastupovať zástupcom a zabezpečiť, aby nebol ukrátený na svojich právach. Pri opakovanej daňovej kontrole bol žalobca vyzvaný na predloženie dôkazných prostriedkov na podanie vysvetlení, ktoré by preukázali realnosť zdaniteľných obchodov, žalobca však v určenej lehote na výzvu nereagoval. Pritom z odpovede Prezídia policajného zboru vyplýva, že pracovníčka C. sa vyjadrovala k dokladom, ktoré boli zaistené, podpisovala preberací protokol, zapečatené veci, takže táto osoba mala vedomosti o tom, aké doklady a za aké spoločnosti boli zaistené.

Najvyšší súd k námietkam týkajúcich sa postupu orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dokladov a poskytovaní dokladov správcovi dane pri nahliadnutí do spisu v trestnej veci uvádza, že hoci

bol H. vzatý do väzby a boli mu zaistené aj doklady, mal možnosť konať, keďže bol stále konateľom žalobcu a ako konateľ mal možnosť nahliadať do zaistených vecí, vytvoriť si fotokópie buď sám, alebo prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu, čo vyplynulo aj z odpovede Prezídia policajného zboru adresovanej G. (dôkaz predložil žalobca), preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu, že súčasnej konateľke G. na písomnú výzvu adresovanú orgánom činným v trestnom konaní neboli poskytnuté kópie z vyšetrovacieho spisu. Najvyšší súd má za to, že postup daňových orgánov v tejto veci bol v súlade so zákonom.

Najvyšší súd k námietke porušenia zásady proporcionality uvádza, že cieľom daňových orgánov bolo preverenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu uplatneného žalobcom. Väčšina spoločností prepojených cez osobu H. nemala zamestnancov, ani splnomocneného zástupcu, bolo preto málo pravdepodobné bezproblémové zvládnutie riadenia takého množstva spoločností so širokým rozsahom podnikateľských aktivít jednou osobou. Žalobca zvolil formu podnikania (cez množstvo spoločností prepojených jeho osobou) čím úmyselne vytvoril stav, pri ktorom zneprehľadnil toky tovarov, služieb, financií, faktúr a dokladov. Žalobca tým, že bol prepojený jednou osobou, mohol poskytovať informácie a doklady v krátkom časovom priestore a tým si uplatňovať svoje práva. Nutnosť súbežného vykonávania daňových kontrol, ústnych pojednávaní a miestnych zisťovaní u daňových subjektov vychádzala z potreby preukázať reálnosť uskutočnených obchodov, ktorú bolo možné preukázať iba zisťovaním pohybu tovaru v reťazci spoločností. Preto takýto postup nebol v rozpore so zásadou proporcionality. Kontrolná skupina v predmetnej daňovej kontrole nezaťažovala žalobcu viac, ako bolo nevyhnutné pre správny výkon daňovej kontroly, pretože od žalobcu sa vyžadovali len úkony a doklady potrebné na správne zistenie skutkového stavu.

Najvyšší súd k námietke, v ktorej žalobca trval na uskutočnení obchodu, vyslovil záver, že tovar, ktorý bol deklarovaný na faktúrach neopustil sklady spoločnosti, zmenil iba vlastníka. H. konal za ďalšie obchodné spoločnosti a vykonával v týchto spoločnostiach všetky činnosti súvisiace s obchodno-ekonomickými a organizačno-výrobnými aktivitami. Daňové orgány žalobcovi neupierali možnosť vykonávať podnikateľskú činnosť predmetnou formou, avšak pri tejto forme bolo nevyhnutné zabezpečiť, aby každá spoločnosť, ktorá bola samostatnou účtovnou jednotkou si plnila svoje povinnosti. K nepriznaniu nadmerného odpočtu nedošlo z dôvodu personálneho prepojenia konateľa, ale z dôvodu nepreukázania uskutočnenia zdaniteľných plnení žalobcom.

Preto aj najvyšší súd posúdil ako správne závery daňových orgánov, že v reťazci vzájomne prepojených spoločností nebol vytvorený predpoklad ekonomickej činnosti v rozsahu ako to deklaroval žalobca v daňovom priznaní a dokladoch predložených pri kontrole. Deklarované zdaniteľné obchody sa javili ako účelové a neboli vytvorené za ekonomickým účelom, ich hlavným cieľom bolo deklarovať umelo vytvorené zdaniteľné obchody s cieľom odčerpania finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu, a to formou nadmerných odpočtov, teda získania daňovej výhody. Žalobca právne relevantným spôsobom nepreukázal, že tovar deklarovaný uvedenými dodávateľskými faktúrami mu bol reálne dodaný a to aj napriek tomu, že žalobca po formálnej stránke vzbudil dojem dodržania ustanovení zákona o DPH.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil, odkazujúc súčasne na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods.1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému zákonný nárok na náhradu trov nevznikol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.